

Tóth Lujza

Október

Az ég szürkéje mostan,
mint húsleves, kavarog.

A fák zöldjét mind letapostam

Hisz tudod, én többet akarok.

Mondd, ki volna képes helyettem –

Fényfolt ég az ég szép ingjén –

Úgy utálva, oly keservesen

Oly nagyon vágyani rád, mint én?

Ki napból mart szemnél időzve

a kávéleheletű őszben

csendesen, gyertyákat főzve

homlokodban kergetőzne?

Magára önti a menny az öltönyt.

Lábamon a lánc hunyorog.

Csillagok hevernek a földön

mint bágyadt, unott kamaszok.